

for at forbedre deres Kaar,“ spurgte jeg. „De skulde prøve at skrive om disse Forhold i „Kvinden og Samfundet“. Har De ikke tænkt paa det?“

Nej, det mente hun ikke, der var nogen, som havde Mod til.

Hver Gang jeg nu tager den fine Bluse paa, vil jeg tænke paa mine stakkels Søstre, Bluesyverskerne, som jeg ikke kan gøre noget for.

Men i „Dansk Kvindesamfund“ er der mange dygtige Kvinder med Indsigt i forskellige Ting, som jeg kun har et overfladisk Kendskab til. I „Dansk Kvindesamfund“ er der ogsaa den ærligste Villie til at hjælpe de Kvinder, som kæmper en stille, fortvivlet Kamp med Fattigdommen.

Derfor spørger jeg nu gennem vort Blad:

1) Er det sandt, at Bluesyverskernes Kaar her hjemme er saa fortvivlede?

2) Kan der ikke gøres noget for at hjælpe dem?

Lærerinde.

En Tak.

—o—

Gennem disse Linier vil jeg gerne bringe en hjertelig Tak til alle de Medlemmer af Dansk Kvindesamfund, der har støttet Kvindehjælpen ved Landsindsamlingen i Februar Maaned og saaledes medvirket til, at vi kunde naa den store Sum af over 121,000 Kr.

Det har været mig en overor-

dentlig stor Glæde at mærke, hvor mange af vort Lands vaagne Kvinder, der har forstået, at her er Opgaver, som paakræver deres Interesse, og som har været villige til at bevise dette i Gerning.

Jo mere forgrenet vort Redningsarbejde bliver, desmere nødvendigt vil det være for os, at alle de Kvinder, der vil noget herhjemme, kommer til at tage levende Del deri, ikke mindst fordi det vil have den allerstørste Betydning, at gode Hjem vil staa aabne for vore Unge, saa de, naar de en Gang forlader os, ikke skal blive mødt med Mistillid, men med kærlig Forstaaelse af, at der ogsaa for dem findes Opgaver, der baade kan og skal tages op.

Aarhus i April 1916.

Ellen Schepelern,
f. Wright,

Formand for „Kvindehjælpen“.

For 25 Aar siden.

—o—

Af de 3 store Foraarsudstillinger var „den Frie“ den der først aabnede sit Farvebæger for Foraarssolens Straaler. Men trods dens tidlige Udspring, trods dens frejdige Navn, staar den ikke i Ungdommens Tegn, men viser ved sine retrospektive Udstillinger over ældre anerkendte Kunstnere snarere en konservativ Linie, som om den

ængstet ved alt det ungdommelige Overmod, der gærer i de Unge, trængte til at holde dem en sikker Rette-snor for Øje. Maaske for at bøde her-paa, indbydes der hvert Aar en eller to af de Unge.

Da vort Maal er at følge de unge Kvinder i deres Kamp for at naa fremad paa Kunstens Baner, saavel som i Erhvervslivet, føler vi os ikke kaldet til at udtale os om disse engang fastslaaede Udstillere. Kun et af Navnene hæfter vi os ved denne Gang af særlige Grunde, nemlig Suzette Holten, født Skovgaard, thi for 25 Aar siden hørte hun netop til den lille frimodige Skare af Unge, som under Navnet „de Udtraadte“ skilte sig ud fra Charlottenborg, af Trang til at udvide Rammerne for at skaffe Plads til de gærende Kræfter. Dette blev Begyndelsen til „den frie Udstilling“.

Det er altid prisværdigt at høre til Pionererne.

„De Udvandrede“ i Grønningen og „de Udtraadte“ i den Frie er klare Beviser for, hvordan al Udvikling foregaar ved Knopskydning, og hvor forskellige de end forekommer os, er Bevæggrundene dog fælles: Trangen til personlig Frihed inden for Kunsten.

Den Skovgaardske Slægt, der tilhører den grundtvigske Retning, er af en fuldt ud ideel Støbning, som ogsaa dens Kunst bærer Vidnesbyrd om. Om end Brødrene Skovgaard i digteriske Syner over religiøse Emner og i Landskabernes kunstneriske Inderlighed, staar betydelig over Søsteren, giver

per. Frygtsomt saa hun op mod Skaberen og sagde: »Jeg er saa lille, hvorledes skal jeg kunne sørge for mine Børn?« »Se paa dine gyldne Agre,« svarede han, »paa dine bøl-gende Enge, dine sangfyldte Skove, paa de sølvblaa Baand, der slynger sig imellem dem og binder det sammen til eet; du har Rigdom overalt. Lyt saa til dine sollyse Strandes Bølgeskvulp, og lær af dem at bøje dig tavs under Vinterens barske Favntag og at synge frejdigt under Solens varme Kys.« »Men hvad skal jeg lære mine Børn?« spurgte hun igen; »jeg er saa ung og uerfaren.« »Du skal lære hver eneste af dem Kærlighed og Arbejde, saa vil der altid være nok til dem alle,« svarede Gud Herren og gav mig et Tegn, at jeg skulde udkaste min Gave. Og jeg kastede Fredens og Menneskekærlighedens Gnist i den unge Moders

Barm, at hun kunde gemme den, til hendes Børn blev store nok til at løfte den som en lysende Fakkelt højt op over Jorden. — Og vi gik videre, hver ung Moder fik sin Daab, sin Opgave, sin Gnist, der skulde vejlede hendes Børn i deres særlige Mission; men til dem alle blev det sagt: »Husk, du er en Mor, riv aldrig andres Børn til dig, en Stedmoder kan aldrig give en Moders Kærlighed eller vinde en Søns eller Datters Forstaaelse og Fortrolighed.«

Og mens Solen gød sit rige straalende Skin ud over Jordens nyskabte Lykke, skred Skaberen bort. Men da Nattens Mørke for første Gang svøbte sig om den intet anende unge Jord, listede Magtsygen og Begærlighedens onde Fe sig hen over den; hist og her, hvor hun fandt en ung, sovende Moder, dryppede hun Begærlighedens svidende Gift i hendes

Bryst, saa hun stivnede og forvandlede til en Molok, og hendes Børn drak Giften og kastede sig over de andre for at riye dem til sig. — Mens Féen fortalte, havde Mindet om hin første Skabelsesmorgen kastet Straaleglans over hendes sjælfule Ansigt; men pludselig gled en dyb Skygge hen over det, Sorgens mørke Klædebon lagde sig om den fine Skikkelse, og hun forsvandt for mit Blik.

Jeg rejser mig og gaar bedrøvet ud af Skoven; — hvornaar, hvornaar vil Menneskene forstaa, at et Fædrelænd er en Mor, — en Mor, — det største af alt i Verden!

Hvormange Gange vil det endnu være fornødent at opvække Apostle, der kan sammenfatte al Menneskepligt i Ordet: Mine Børn, elsker hverandre.

Fanny Ridiger.